

Тразименското езеро и, като му прѣ- прѣчи този пѣтъ, да го принуди да отиде по другия по труден пѣтъ. А ако Фламиний не би успѣлъ да заеме тѣснинитѣ прѣди Аннибала, то той трѣбвало поне да се спрѣ въ наблюда- телно положение при Кортоната. Той ималъ 37.000 души пѣхота и 3.600 души конница, съ които можалъ да прѣпятствува на Аннибала да прѣд- приема нѣщо важно, като непрѣс- танно го безпокои и задържа отъ къмъ тила. За това, казва Водон- куръ, вината на Фламиния състоя- ла не въ това, че той напусналъ рас- положението си при Арреций и трѣг- налъ слѣдъ Аннибала, а въ туй, че той безрасждно, като Семпрония, рѣшилъ както и да било и гдѣто и да било непрѣменно да влѣзе съ Ан- нибала въ бой. Но въ такъвъ слу- чай той би трѣбвало поне да се дви- жи съ всички възможни прѣдпази- телни мѣрки отпрѣдъ и особено отъ страни, имайки прѣдъ себѣ си вече два примѣра — боя при Ти- цинъ и сражението при Требия. Но за това прѣди всичко необходимо би- до щото на мѣстото на Фламиния да билъ единъ благоразуменъ, прѣдпаз- ливъ и искусенъ полководецъ; а Фла- миний, съ безрасждството си, съв-

сѣмъ не билъ способенъ да изпъл- ни това, което *би трѣбвало*, и като че ли самъ доброволно отивалъ на явна пропасть.

Аннибалъ, напротивъ, тукъ, как- то и отъ самото си влизане въ И- талия, въ всичко и на всѣка стѣпка, показалъ висока степенъ на искусство въ съображенията си и изпълнени- ето имъ. Влизането му въ Лигурия и отъ нея въ Етрурия, пѣтя който избралъ и всичкитѣ мѣста на които располагалъ лагеритѣ си сж достой- ни за особена похвала. Съ движе- нието и дѣйствиата си въ Лигурия и Етрурия той обезпечилъ тила и съ- общенията си прѣзъ Алпитѣ съ Ис- пания и Картагенъ и можалъ смѣ- ло да върви напредъ къмъ Римъ. А колкото се отнася до Фламиния, то знающъ характера и способ- ноститѣ му, той не само, че не се боялъ отъ него, но съ тѣзи именно цѣль и се движалъ бавно по взета- та посока, разорявайки страната, за да ввлѣче безрасждния си прогив- никъ въ бой на такова мѣсто, гдѣ- то ималъ пълна увѣренность да го разбий. А за това, и съ бавното си движение, и съ разорението на стра- ната, той все по вече и по вече го дразнилъ и подбуждалъ да търси бой.

§ 29.

Сражението при Тразименското езеро.

Като влѣзълъ въ тѣснинитѣ на Тра- зименското езеро, той се научилъ, че Фламиний вървялъ задъ него — и вед- нага рѣшилъ тукъ, въ самитѣ тѣзи тѣс- нини, да нагласи една небивала, без- примѣрна до тогава засада, като рас- положи въ нея не единъ отрядъ войска, а — *цѣлата си армия*. Мѣст- ността на сѣверния брѣгъ на езе- рото тъкмо напълно благоприятству- вала за това. Пѣтя отъ Арреций, ка- то се спущалъ прѣзъ една лощина между планинитѣ къмъ езерото, сврѣ-

щалъ на лѣво покрай сѣверния му брѣгъ, по една тѣсна тѣснина меж- ду него и планинитѣ, която се раз- широчавала малко по надалечъ, гдѣ- то се намирала една доста широка лощина, по която протичала въ е- зерото рѣкичка, а задъ тѣзи лощи- на пѣтя отново влизалъ въ друга тѣс- нина между планинитѣ и езерото, и най послѣ, на источния брѣгъ на езерото, като прѣминувалъ прѣзъ една рѣкичка въ друга една лощина, повдигалъ се на планината съ посо-